

Liza in Oli

2.

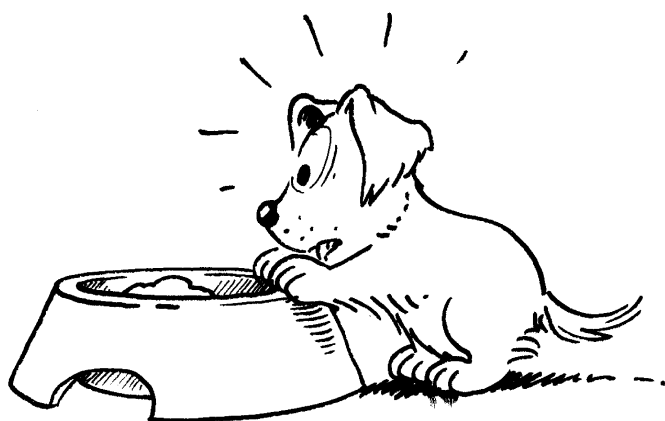
LIZA

Kot da bi vedela, da bo od zdaj vse dobro, se je psička prepustila Aninim rokam. Ana jo je na hitro pregledala in ugotovila, da nima poškodb. Le zelo sestradana in prestrašena je bila. Psička je bila stara dober mesec, največ dva – zaradi podhranjenosti tega ni bilo mogoče natančno ugotoviti, vsekakor pa bi morala biti še pri mami, zato je Ana preiskala še okolico, če bi našla tudi psico ali morda še kakšnega mladička. Toda mala psička je bila tukaj očitno sama.

Kako je prišla tja, ne bo nikoli nihče izvedel. Lahko da je bila odvržena, lahko da se je izgubila in odtavala od svojega tropa, lahko da se je njeni mami, bratcem in sestricam – uličarjem iz predmestja – zgodilo kaj hudega ...

Vendar to zdaj ni bilo pomembno. Kakor tudi pot v mesto ne več. Ana je psičko takoj peljala domov, jo še enkrat pregledala, pretipala, takoj ji je dala vodo in hrano. Najprej je malčica le pila in pila. Potem se je negotovo približala skledici s hrano. Vonj je bil čudovit, česa tako dobrega še nikoli ni povohala. Tudi poskusila ne. Vseeno je bila previdna, tako pasje hrane za mladičke kot tudi človeške prijaznosti doslej še ni poznala. Ko pa se je končno opogumila in poskusila prvi grizljaj, je ni bilo mogoče več ustaviti. „Počasi, počasi, srčica, še slabo ti bo,“ se je smehljala Ana.

Preden jo je predstavila drugim kužkom – svoji veliki družini rešenčkov –, jo je morala tudi okopati in očistiti vseh zajedavcev – klopov in bolh.

Ko jo je vzela iz kadi in jo brisala ter ji prijazno prigovarjala, se je psička že popolnoma sprostila, veselo je mahala z repom in Ano lizala po rokah in obrazu. Kar ne-
prestano ji je hotela „dati poljubček“, in Ana je takoj vedela, kako jo bo poimenovala!

Tisti večer je mala Liza prvič spala na mehkem pasjem ležišču v toplem in varnem zavetju hiše. Brez strahu, da bi jo napadli potepuški psi ali da naslednji dan ne bi našla ničesar za pod majhne, ostre zobke. Zaspala je mirno in sladko in zjutraj je spala še dolgo potem, ko so bili vsi drugi že pokonci.

Sledilo je spoznavanje z velikimi in majhnimi psi. Liza se je vseh najprej malo bala, saj je bila navajena, da pasji gobec, ki ni mamin, v njeni bližini ne pomeni nič dobrega. Do takrat so jo le narenčali, jo preganjali, ji kradli hrano.

Toda ti gobčki, ki so vsi delili isto usodo in so bili svoji Ani zelo predani, so bili vsi od prvega do zadnjega prijazni. Oovahvali so malo Lizo, jo lizali, njihovi repki so veselo mahali in jo vabili k igri. Ko se je že z vsemi dobro

spoznala, ko je že vedela, da Anin glas, ki kliče z verande, pomeni, da je na vrsti hrana (za vse je bo dovolj!), ko je že z veseljem nastavila hrbet in glavo Aninim nežnim rokam, da bi jo pobožale, so jo le-te dvignile, posadile na lepo blazinicu na vrtnem stolu in Ana je v šali rekla: „No, Liza, zdaj pa se nasmehni za fotografijo!“

In slika vesele male črnorjave Lize je pristala na Facebooku z obširnim opisom njene do pred kratkim še žalostne zgodbe.